

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Belgiji in pri nas.

Znano je, da v Belgiji bivati dve narodnosti: francoska in flamska. Prva je zelo razvita, njen jezik ima, kakor je obče znano, veliko svetovno literaturo, poslednja se pa še ni toliko razvila, ker je omejena le na nekatere pokrajine. Flamci bivajo v provincijah Brabant, Antwerpen, Limburg, na vstočnem in zapadnem Flamskem, v Bruseljskem okraji so pa pomešani s Francozi.

Da se flamskemu jeziku osigura veljava v uradih, katera mu gre, izdal se je leta 1878 poseben zakon o rabi flamskega jezika. Ta zakon določuje, da se v vseh flamskih okrajih morajo vsa naznanila in oklici objavljati v flamščini, ali pa v flamščini in francoščini. Z občinami in privatnimi osobami pa ukazuje dopisovati v flamščini, ako te ne zahtevajo francoskega dopisovanja, ali se same ne poslužujejo v svojih ulogah francoščine. Samo za okraj Bruselj zaukazuje flamsko dopisovanje samo tedaj, ako je stranke zahtevajo ali se v svojih ulogah poslužujejo tega jezika.

Pod prejšnjim liberalnim ministerstvom so razni uradi te določbe prezirali in po svoje tolmačili. Liberalne vlade povsod zatirajo manj razvite narodnosti, to vidimo v Avstriji, na Ogerskem in tako je tudi bilo v Belgiji. Za časa liberalnega vladanja se je gledalo na to, da se kolikor je mogoče, izpodkoplje veljavo flamskega jezika in to tako, da ne bi bilo treba prenaresiti omenjenega zakona.

Uradniki so povsod odločevali francoščini prvo mesto, kajti lažje je v jednom samem jeziku uradovati kakor pa v dveh; lažje v bolj razvitem, kakor v manj. Poleg tega je pa baje večina uradnikov odgojena bolj ali manj v francoskem duhu. Tako je le prerado pravo flamskega jezika ostajalo le na papirji.

Flamci sicer s tem neso bili zadovoljni, vsaj vsi ne; bolj inteligentni izmed njih, ki sami znajo francoščino, sicer neso ugovarjali, kajti mislili so, da je veljavi flamščine že zadoščeno, ako so njene pravice na papirji zagotovljene, naj se že potem v dejanji izvršujejo ali ne. To zanemarjenje flamskega jezika gotovo ni prikupilo vlade pri narodu in je morda pripomoglo, da je propala liberalna vlada pri volitvah.

Novo konservativno ministerstvo pa hoče to popraviti, kar je prejšnje zagrešilo. Minister notranjih zadev in javnega pouka V. Jakobs obrnil se je s posebno okrožnico na vse provincijalne guvernerje, v kateri jih opominja, da naj gledajo na to, da se bodo določbe omenjenega zakona vestno izpolnovele. Posebno pa jim zabičuje, da se ta zakon nikakor ne sme tako tolmačiti, da bi določba za Bruseljski okraj, ki le tedaj ukazuje flamsko uradovanje, ako stranke to zahtevajo, veljala tudi za druge flamske okraje in da se v vseh flamskih pokrajinah morajo vsi oklici objavljati v flamščini, naj se že potem objavijo v francoščini ali ne.

Posebno važni se nam zde poslednji stavki one ministerske okrožnice, katere tedaj tu od besede do besede navedemo: „Pred vsem pa, gospod guverner, morate tega držati se, da se je zakon z 22. maja 1878 bil izdal zato, da varuje pravice prebivalstva, ne pa interesov oblasti; v vseh slučajih, ki se tičejo tega zakona imajo zmagati interesi prebivalstva, ako bi navstale kake dvojbe v njegovih določbah. Prosim Vas, gospod guverner, objavite to okrožnico vsem upravnim organom Vaše provincije in pazite na to, da se vestno izpolnjuje omenjeni zakon. A ko bi pa vzlic Vašej pazljivosti kake uradniki zanemarjali najtočnejše izvrševanje omenjenega zakona, prosim Vas, gospod guverner, mi to takoj objaviti.“

Tako v Belgiji. Novo ministerstvo ni čakalo nikakih pritožb poslancev v parlamentu, ampak kar iz lastnega nagiba izdalo je omenjeno okrožnico.

Tudi pri nas, v Avstriji dobili smo pred leti novo, konservativno ministerstvo. Tudi to ministerstvo je sicer objavilo, da hoče izvesti enakopravnost vseh avstrijskih narodnostij. A dogodki so nas kmalu poučili, da je ta obljuba se dala samo za to, ker je ministerstvo v državnem zboru potrebovalo slovanskih glasov.

Pred vsem to ministerstvo v tem oziru ni ničesar storilo po lastnem nagibu, ampak vse le na pritisk poslancev, in kar se nam je na jedni strani dalo, se nam je na drugi strani odtegnilo. Res, da je vlada izdala neke jezikovne naredbe za Česko, Moravsko in Štirsko, pa še le na pritiskanje njih poslancev. Poleg tega pa premalo pazi, da bi se nje naredbe izpolnovele.

Morda pri nas za to ni dovolj določnega zakona. To ne! Devetnajsti član osnovnih zakonov dovolj jasno ukazuje ravnopravnost vseh narodnostij in njih jezikov. Ali ta član ostaja le na papirji, v dejanji se pa kaj malo ve o njem.

Ta zakon izdan je tudi pred vsem v interesu prebivalstva, ne pa v interesu oblasti. Vsaj mi mislimo, da je tako. Zato bi se pa tudi njega določbe povsod imele v tem smislu tolmačiti, vsako drugo tolmačenje je napačno in nasprotuje duhu zakona.

Vlada je v vseh naredbah, ki jih je izdala v tem oziru, zlasti kolikor se tičejo nas Slovencev, povsod rabila besedico „po mogočnosti“, katera jemlje njenim naredbam jako mnogo veljave, včasih pa tudi vso. Poleg tega je pa tudi povsod pri rokah z izgovorom, da uradniki neso zmožni slovenskega uradovanja.

Ta izgovor smo že čuli iz ust ministrov, čitali smo ga v predalih našega uradnega lista.

Mi mislimo, da nam skoro ne treba dokazovati, da ta izgovor ni nič kaj umesten. V Belgiji se je še le 1878 leta za stalno uvedla raba flamskega jezika, vendar minister v svoji okrožnici ne rabi izraza „po mogočnosti“, ampak kar naravnost „sans phrase“ ukazuje izpolnovati omenjeni zakon.

Naši osnovni zakoni so izdani leta 1868, tedaj pred blizu 16 leti. Večina uradnikov se je že od tistega časa zamenjala, in ta večina morala bi biti zmožna slovensčine, saj zakon to zahteva. Toliko se pa vendar sme zahtevati, da bodo uradniki, ki imajo paziti na vestno izpolnovanje vseh zakonov, jih sami najprej izpolnivali. To tem bolj, ker je ta zakon eminentne važnosti, in spada mej osnovne zakone, na katerih sloni ustava naše države. Starši uradniki so pa v dolgih 16 letih tudi imeli dovolj časa, prisvojiti si znanje deželnih jezikov, ako jim le resne volje za to ni manjkalo. Poslednje pa nikakor manjkati ne sme, kadar gre za izvrševanje kakega zakona, če bi tudi ne bil take eminentne važnosti, kakor je ta.

Kdo morda poreče, da so v Belgiji že poprej kake določbe ukazovale rabo flamščine, in je za tega delj omenjeni zakon sedaj lažje izvesti.

Vse prav, možno, da je v Belgiji bilo mnogo tacih starejših določeb. A vendar primera z Belgijo

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

XXXIX. Poglavje.

Poslednje svidanje.

Nekaj dni šel je Serebrjani s svojo četo. Na nekem prenočišču, od koder je peljal stranski pot v nunski samostan, ostavil je svoje ljudi in šel je naproti Mihejiču, kateri mu je obljubil prinesiti odgovor od bojarinje.

Vso noč je neprestano jezdil. Ko je napočila zora, približal se je k nekemu križempotu, zagledal že ugasujoč ogenj in zraven sedeti Mihejiča. Oba njegova konja pasla sta se osedlana malo proč.

Ko je Mihejič zaslišal ropot konjskih kopit, skočil je na nogi.

— Milostljivi knez, Nikita Romanovič! — zaklical je, ko je spoznal kneza: — Ne jezdi dalje! Vrni se nazaj! Tam nemaš nič iskati!

— Kaj se je zgodilo? — vprašal je Serebrjani in srce mu je otrpelo.

— Vse je končano, očka! — Bog nam že ni namenil sreče!

Serebrjani je skočil na tla.

— Povej! — rekel je: — kaj se je zgodilo z bojarinjo?

Starec je molčal.

— Kaj se je zgodilo s Heleno Dmitrijevno? — ponovil je prestrašen Serebrjani.

— Helene Dmitrijevne ni več, milostljivi gospod! — rekel je mračno Mihejič. — Zdaj je samo sestra Evdokija!

Serebrjani se je opotekel in naslonil se na drevo.

Mihejič ga je pogledal z britkostjo.

— Kaj se hoče, Nikita Romanovič! — Že ni bila volja božja. Vidi se, da smo se rodili nesrečno uro.

— Povej vse! — rekel je Serebrjani, ko je zbral zopet vse moči. — Ne prizanašaj mi. Kdaj se je ponunila bojarinja?

Ko je zvedela o kazni Družine Andrejeviča, milostljivi gospod; ko so dobili v samostanu od carja

zapisnik, z imeni vseh usmrtenih, in s poveljem moliti za njih dušni mir; jeden dan poprej, ko sem jaz prišel.

— Ali si jo videl?

— Videl, milostljivi gospod.

Serebrjani hotel je nekaj reči, pa ni mogel.

— Samo za jeden trenutek sem jo videl, — pristavil je Mihejič: — Sprva me ni hotela pustiti k sebi.

— Kaj ti je ukazala, povedati mi? — vprašal je s težavo Serebrjani.

— Da bi zanjo molil, milostljivi gospod.

— A nič drugega.

— Nič, milostljivi gospod.

— Mihejič! — rekel je knez po kratkem molčanju, — pelji me v samostan, hočem se posloviti od nje.

Starec je zmajal z glavo.

— Čemu boš hodil k njej, milostljivi gospod? Ne vznemirjaj je, ona je zdaj kakor sveta. Vrniva se rajši k četi in odrinimo naravnost v Žizdro.

— Ne morem! — rekel je Serebrjani.

Mihejič je zopet zmajal z glavo, in pripeljal je k njemu jednega svojih konj.

nikakor ni ugodna za Avstrijo. Pri nas je cele kupe ukazov, naredeb in odlokov glede rabe slovenskega jezika, a pri nas „beseda ni meso postala“, ukazi, naredb in odloki, izdani so, kakor vse kaže, jedino v ta namen, da se zopet pozabijo in gre vsa državna, sodnijska in politična samokoinica vedna v starem izvoženem kolovozu naprej.

Pri nas se v prvej vrsti gleda na uradnika. Za tem je dolg odmor, potem stoprav pride narod v ozir. In ker uradniki neso zmožni, zaradi tega je slovensko uradovanje nemogoče in tako naprej cum gratia ad infinitum, dokler bode ta smešni „circulus vitiosus“ še dobil prislušnih ušes.

Belgija sluje po svetu kot eminentno, kot uzorno ustavna država, in to po vsej pravici, kajti iz omenjene okrožnice vidimo razliko mej belgijskim ministrom V. Jacobsom in mej našim Pražakom, in Conradom, ki pa slednjima nikakor ni v prid. Jacobs stori iz lastnega nagiba, kar se pri nas doseže še le po dolgem moledovanju in pritiskanju. V Belgiji poudarjajo se pred vsem interesi državljanov, pri nas pa komoditeta uradnikov, v Bruselji velja jasna beseda zakona, katerej vsakdo pripoznava veljavo pri nas pa se od slučaja do slučaja zavlačuje to in ono vprašanje brez vsake odločnosti, brez pravih in stalnih načel in ko bi baron Pražak tudi izdal okrožnico, kakeršno minister Jacobs, bi se vender nihče po njej ne ravnal, kajti velika je razlika mej Belgijo in Avstrijo, še večja pa mej ministrom, ki iz lastnega nagiba izda tako okrožnico, in mej ministrom katerega treba vedno priganjati.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 15. julija.

Jedva so volitve za moravski deželni zbor končane, že se govori o novih kompromisih. Nek moravski list, ki visi na vladno stran, že prigovarja, da bi srednja in nemško-liberalna stranka sklenili jednak kompromis za prihodnje volitve v državni zbor. Vlada boče s tem pridobiti nekaj članov srednje stranke v državni zbor in tako pomnožiti Coroninijev klub, kateri bode potem po vladnej volji odločeval v vseh vprašanjih. — Včeraj zvečer je volila Brnska trgovska zbornica jednega poslanca v deželni zbor. Izvoljen je gotovo kandidat nemško-liberalne stranke Rudolf Auspitz. — V deželnem zboru je včeraj poročal dr. Sturm o predlogu deželnega odbora, da se za opravičeno spozna nastavljenje jednega deželnega koncipista extra statum. Proti temu predlogu je govoril dr. Helcelet, ker se je dotično mesto le zato ustanovilo, da bi se jednemu Nemcu, ki ne zna češčine dala služba, ne pa iz potrebe. Pri glasovanju se je vsprejel predlog deželnega odbora z 8 glasovi večine. Proti so glasovali Čehi, mej njimi deželni namestnik in svetnik namestništva Januška. Pokazalo se je tedaj, da bode tako imenovana srednja stranka podpirala nemške liberalce, da je bilo vladno veselje zaradi kompromisa malo preasgleno.

Ta teden so volitve v šlezjski deželni zbor. Dozdaj so navadno bili skoro v vseh okrajih v tej kronovini izvoljeni nemški liberalci. Dosti boljšega izida tudi letos nemamo pričakovati. K večjemu utegnejo Čehi ali Poljaki v kmetskih občinah pridobiti kak mandat.

Vnanje države.

Kakor kaže odprava komisije za prošnje in neka nova odločba ruskega senata, začenja reakcija

v Rusiji pojemat. Leta 1873. v reakcionarnej dobi prejšnje vlade, se je senat izrekel, da zemstva nemajo pravice prositi za spremembe zakonov, ki so v zvezi s krajnimi potrebami. Zdaj je pa senat odločil, da imajo zemstva to pravico, ter da imajo dotične prošnje poslati na ministerstvo. Gubernatorji bodo vsled te odločbe prenehali biti cenzorji mislij in želj zemstev. Do te odločbe se namreč ni smela nobena taka prošnja poslati na višje mesto brez dovoljenja dotičnega gubernatorja.

Novo bolgarsko ministerstvo je sestavljeno. Karavelov je ministerski predsednik, finančni minister in vodja ministerstva javnih del, dokler se to ministerstvo ne odpravi; Canov, minister vnanjih zadev; Slavejkov, minister notranjih zadev; Radoslavov pravosodni minister; Karolev, naučni minister. Stamburov postal je zbornični predsednik.

Mejnarodni zdravstveni kongres, ki se snide v oktobru v Rimu, bavi se bode neki z vprašanjem, da bi se sklenila mejnarodna zdravstvena pogodba zaradi naredeb proti razširjenju kolere in drugih nalezljivih boleznij in nastavi stalna mejnarodna komisija, ki bi imela preiskavati uzroke teh boleznij in iskati sredstev, kako jih zabraniti.

Belgijska vlada je svetovala kralju, da bi razpustil vse občinske sovete. Temu se je pa neki kralj protivil, vlada je vsled tega opustila to zahtevo.

Angleški vladni in liberalni listi hudo napadajo zgornjo zbornico, da je zavrgla volilno reformo. H kratu se pa množé glasovi, ki zahtevajo, da se ta zbornica reformuje. Sedaj se še ne ve, ali bode vlada razpustila parlament, če bode zbornica zopet zavrgla jeseni volilno reformo, čuje se že, da hoče jej vlada tolikrat predložiti to novi volilni red, dokler se ne ude javnemu mnenju.

Veščaki egiptovske konference prišli so do prepričanja, da se za stalno sedaj finančne zadeve v Egiptu ne dajo urediti, ko tam vlada nerred in anarhija. Zato hočejo za zdaj nasvetovati mesto normalnega budgeta, katerega je priporočila Anglija, le nekaj izreden budget, ki bode imel olajšati sedanja bremena državnega zaklada. Pozneje bi se pa moralo finančno vprašanje obravnavati ob jednem s političnim. Ta nasvet veščakov se neki od vseh vlastij odobruje in pride v drugej skupnej seji konference na vrsto.

Dopisi.

Iz Celja 13. julija. [Izv. dop.] Proti koncu tega meseca bode torej druga volitev občinskega zastopa v naši okolici. Dne 23., 24. in 25. t. m. bodo naši Celjani zopet širokoustili se okoličanom, da gre samo za mir z mestom. „Mir z mestom“ pa pomeni v slovarji naših „liberalcev“, da imajo Celjani v okolici prvo besedo, okoličan pa plačuj in molči! Sploh imajo gospodujoči Celjani čuden slovar. Parlamentarizem n. pr. je v Celjskem mestnem zboru to, da župan prvosednik svoje mnenje pove in vsi mestni očetje prikimajo. Tako se „vodi“ pri nas parlamentarno razpravljanje, taka je debata. O debati sploh v našem mestnem zboru ni sluha ne duha. Dr. Rieger, ki je baje jedenkrat v državnozbornem odseku rekel: ne besedujmo, ampak glasujmo! — imel bi s Celjani svoje veselje.

Uradna tajnost, ki bi glede mnogih rečij dan današnji se bolje imenovala javna tajnost, je tudi nam razodela, kako se posvetovanja in ukrepi delajo navštric naše mestne hiše, v okrožnem sodišči. Ako gre za preiskavo proti kateri osebi, ki se le količkaj povzdiguje v javno življenje, tedaj preiskovalni sodnik vedno prijemlje za kljuko vrat prezidi-

jalne sobane, predsednik se posvetuje z državnim pravdnikom, in temu se pravi „neodvisnost sodnikov“.

Celjska uradna tajnost je tudi vedeti dala našemu lokalnemu listu že 9. t. m., da bode 6. avgusta t. l. pred porotniki glavna razprava proti dru. Gregorcu in Brožetu („Slov. Gosp.“). — Današnja „Südt. Post“ pa prinaša izjavo dra. Gregorca, da še nič nema v rokah o rečeni obravnavi. Pri takih dogodkih se ni čuditi, da ljudje pravijo, da ima jeden prvih sodelavcev Celjske „vahterice“ sedež in uradnico v okrožnem sodišči.

Obžalovali ste nas zadnjič, da imamo tako smolo pri izžrebanji porotnikov. Ni sicer misliti, da bi komisija, ki vlači imena porotnikov iz pušice, ne prepričala se, ali so res imena vseh mož notri, ki so v letnem zapisniku porotnikov, in neso izključeni iz zakonitih razlogov. Čudno pa je vsakako, da se vsako drugo leto ponavljajo imena: Kada, Steyer, Tomscheg itd., drugih imen, n. pr. Schwarzenberg, pa do bližnjega zasedanja ni bilo na dan. „Mnogo jih je poklicanih, pa malo izvoljenih“.

Sv. Martin na Pohorji in brum pred okoličansko šolo v Celji, porivata dve nemški glavi na obzorje. Pravijo, da se v Celjskem „klostru“ (okrožnem sodišči) skrivnostno „posvetujejo“ o preiskavi Slovensko-Bistriški in načinu, kako bi se najbolj temeljito, najbolj zakonito in najbolj stvarno vršila. Videli bomo v kratkem izid posvetovanja o tej preiskavi, katero baje prav za prav vodi — neki znani dosluženi tajni svetnik Nj. Veličanstva. — Zakaj pa so kamenje metali nemški nezreli dečki na slovensko šolo Celjske okolice? Pravijo, da so vedno mnogo občevali s pretiranim možem, ki še hoče dočakati, da bodo pruski regimenti v Celje primarširali.

Sitni vpletek nemških glavačev v dogodek pri sv. Martinu na Pohorji ne bode preglavice delal našemu državnemu pravdniku Duller-ji; on je namreč hitro po neljubem obnašanju „liberalnih kmetov“ šel na odpust, prepustivši posel javnega tožnika svojim namestnikom, ki pa zato menda neso mnogo bolj mučeni.

— Izpod sv. Ane pri Ribnici, v juliji. [Izv. dop.] Vroče je, gospod urednik, vroče! Solnce jelo je zadnje dni tako močno pripekati, da človeku ne kaže družega, nego skočiti ali v vodo in se v njej prijetno hladiti, ali pak poiskati si pod kakšno košato lipo primerne sence ter uživati hlad pred to mučečo vročino. — Tako mislim jaz, gospod urednik; vsa druga bila bi, če bi bil jaz mežnar od sv. Ane, in drugače bilo bi z „vročino“, z vodo, senco in z — menoj, in vse skupaj bilo bi: smola in „žajfa“! Zakaj?

Prvič bi ne imel nikjer sreče, in če nema človek te, je jedna smola; drugič bi imel večjo plačo, kot bi mi „šla“, pa bi si vse jedno še večjo hotel doseči, za to, ker, no, ker jo imajo drugi, ki so se ve da že davno pozabili, kar sem si n. pr. jaz kot „mežnar“ stoprav v glavo utepel, to bi bila tudi smola, kajti če človek sam seboj ni zadovoljen, potem mu pameti in možgan ne senca, ne voda in ne led ne ohladite, tedaj k večjemu par pijavk po kacem zdravniku na glavo stavljenih, ali pa naravnost oddelek na Studencu „für — Geisteskranke“! Potem bi zopet reklo se: Nesrečni mežnar! — Da! In bila tudi to bi — smola!

— Usedi se na tega, — rekel je vzdihujoč, — tvoj je jako truden.

In molče sta jezdila proti samostanu.

Pot je ves čas držal po gozdu. Kmalu se je zaslislalo šumljanje vode in pokazal potoček, ki se je vil mej trsjem in lesketal se mej gostim zelenjem.

— Ali poznaš ti to mesto, knez? — vprašal je Mihejič.

Serebrjani je pouzdignil glavo in zagledal sveže pogorišče. Zemlja je bila nedavno izrita, ter ostanki poslopja in vodnega kolesa so kazali, da je tu bil mlin.

Ko so zgrabili mlinarja, — opomnil je Mihejič, — so tudi razdejali njegovo stanovanje; mislili so najti kak zaklad, da bi jih pobral vrag.

Serebrjani je razmišljen pogledal pogorišče in molče sta jezdila dalje.

Čez nekaj ur začel je postajati gozd redkejši. Mej drevjem se je pokazala zidana ograja in na ravnej poljani videl se je samostan. Stal ni, kakor druga taka bivališča na vzvišenem mestu. Iz ozkih omreženih oken ni bilo videti obširnih samostanskih posestev in povsod so se videla samo gola debla in temno zelenje smrek, ki so stale okrog

ograje. Okolica je bila tiha in žalostna; samostan se je prišteval, kakor se je videlo, k številu ubožnejših.

Jezdeca sta skočila s konj in potrkala na vratica.

Minulo je nekaj minut; zaslislalo se je rožljanje ključev.

— Slava gospodu Jezusu Kristu! — rekel je tiho Mihejič.

— Na vekomaj, amen! — odgovorila je sestra vratarica in odprla je vratica. — Koga hočeta, gospoda?

— Sestro Evdokijo, — rekel je poluglasno Mihejič, boječ se s tem imenom razdražiti duševno rano svojemu gospodu. Saj me poznaš, ljuba mati; ni dolgo, ko sem bil tukaj.

— Ne, gospod, ne poznam te! še le danes sem postavljena k vratim, pred menoj je bila sestra Neža.

In nuna je previdno pogledala prišleca.

— Saj tudi ni treba, mati, — nadaljeval je Mihejič, — pusti naji. Povej opatinji, da je prišel Nikita Romanovič Serebrjani.

Vratarica je bojazljivo pogledala Serebrjanega, stopila nazaj in zaprla za seboj vratica.

Slišalo se je, da se je hitro oddaljila, in govorila sama seboj: „Gospod Jezus Kristus, usmili se nas!“

„Kaj pa neki to pomenja?“ pomislil je Mihejič: „čemu se neki boji mojega bojarja“.

Pogledal je kneza in spoznal, da so njegovo prašnato orožje, obleka, raztrgana od trnovih grmov in nemirni izraz prestrašili vratarico. Poteze Nikite Romanoviča so se bile res tako spremenile, da ne bi ga bil poznal sam Mihejič, ko bi ne bil prijezdil vkupé ž njim.

Čez nekaj časa zaslislali so se zopet koraki vratarice.

— Ne zamerita, gospoda, — rekla je s spodtikajočim se jezikom sredi vratica, — zdaj vaju bojarinja ne more verjeti; prišla jutri po jutranji službi božji.

— Jaz ne morem čakati! — zakričal je Serebrjani, in udaril z ного v vratica; odjenjali so zapahi, in šel je v ograjo.

Pred njim stala je opatinja ravno tako bleda, kakor on sam.

— V imenu Jezusa Krista Odrešenika, — rekla je s tresočim glasom, — ustavi se! Jaz vem,

Slednjič pa, z ozirom na to, da bi bil mežnar od sv. Ane, imel bi opraviiti mnogo: sam sè seboj, z zvonovi in v prostem času, kakor pravijo: bi mislil, mislil, mislil, kaj mislil bi — ne vem in bi tudi vedeti ne mogel. Mej družimi opravki — kakor sem vam že zadnjič nekoliko citiral — bilo bi mi najbolj ljubo: potrkanje s peresom — na papir, recimo najnovejšega slovenskega dnevnika! Tam bi „delal na vse kriplje“, otepal okolu sebe, kakor krava z repom v tej vročini, in če bi družim to ne bilo všeč ter bi me bičali in mi dali, kar bi mi šlo — pa ne večjo plačo, kar se samo po sebi umeje, — tedaj bi pa dejal sam pri sebi:

Immer zische mich
Der Pöbel aus; ich lache desto mehr mir selbst
Zu Hause, wenn ich mein Gesicht im Spiegel
Betrachte.

In: „bi-hi-hi!“ — das ist gelungen! bi na glas zaupil! — Saj bi bil na Mali Gori „ergum“*) — varen!

To bi bilo jedino, kar bi ne dalo se s smolo primerjati.

Kaj bi k temu vsemu narodnjaški svet v Ribniški dolini dejal, sicer ni težko uganiti, ipak bi se povsem sramoval tacega mežnarja!

S tacim in jednacim potrkanjem v najnovejšem slovenskem dnevniku bi narodnosti slovenske v tej dolini nikakor ne obsojeval po pravici, temveč vse bolj — utrjeval jo po mežnarsko. Ali kaj bi mežnarja od sv. Ane s prisvojenim si dekretom to motilo! In kaj mu škodovalo! Če bi se imel potiti od vročine zasramovanja družih in onesnažiti se po prahu, katerega bi metali na moj mežnarski život, vzal bi nekoliko poznate žajfe v roko in se šel odrgnit in očedit v „tuschbad“ listnice uredniške najnovejšega slovenskega dnevnika, — češ: „Zum Teufel ist der Spiritus —“, zdaj mi ostaje le še „žajfa“, ker smole imam itak že dosta! Če bi vendar kdo, ki je bolj ostroviden in predrzen, v obraz trdil mi, da je ta „žajfa“ slabega fabrikata, rekel bi mu naravnost tako-le: Le haut défend le bas!... In zakaj tudi ne, gospod urednik, če človeka-mežnarja niti „žajfa“ ne opere, potem si je treba pomagati s „peskom“ (v oči) ali pak z njemu modernim „švindelnom“! — Li ni pa tak mežnar vreden za svoje potrkanje — „ein par gewaltiger Schwertstreiche“? — bilo bi nepotrebno odgovarjati. Ergo: Menschlein! Menschlein! — dein ist das Pech, — in tvoja je — žajfa! Mein Messner was willst du noch mehr!

*) Najbolj znamenit izraz — za mežnarja od sv. Ane.
Dop.

Domače stvari.

— (Knezoškof dr. Jakob Missia) prišel jo včeraj popoldne s poštnim vlakom v Ljubljano. Danes zjutraj je v stolni cerkvi maševal, potem pa šel na Grad, kjer si je ogledal okolico. Dopoludne odpeljal se je na Gorenjsko.

— (Odlikovanje.) Ravnatelj kaznilnice v Kopru g. Rudolf Mahorič dobil je za mnogoletno izvrstno službovanje viteški križec Fran Josipovega reda.

— (Osobne vesti.) Brzjavni ravnatelj g. Josip Kotalik v Trstu imenovan je stavbenim

po kaj si prišel... Pa gospod kaznuje ubojstvo in nedolžna kri naj pade na tvojo glavo!

Častita mati! odgovoril je Srebrjani, ki ni razumel njenega strahu, in je bil preveč vznemirjen, da bi mogel čuditi se: — častita mati, pusti me k sestri Evdokiji! Daj mi jo videti saj za jeden tre nutek! Pusti mi samo posloviti se od nje!

— Posloviti se? — ponovila je opatinja: — ali res hočeš samo posloviti se?

— Daj mi samo posloviti se od nje, častita mati, in jaz vse svoje premoženje dam tvojemu samostanu.

Opatinja ga je nezaupljivo pogledala.

— Ti si ulomil s silo, — rekla je: — ime-nuješ se kneza, a Bog ve kdo si, in Bog ve po kaj si prišel... Znano mi je, da zdaj stikajo opričniki po svetih samostanih in pobijajo žene in hčere onih pravičnih, ki so bili usmrteni v Moskvi!... Sestra Evdokija bila je žena usmrtenega bojarja...

— Jaz nesem opričnik, zakričal je Srebrjani: — jaz sam bi dal vso svojo kri za bojarja Morozova! Pusti me k bojarinji, častita mati, pusti me k njej.

Sti se že morali pravica in resnica pokazati na obrazu Srebrjanega. Opatinja se je pomirila in pogledala je nanj s sočuvstvom.

svetnikom pri poštnem in brzjavnem ravnateljstvu v Trstu. G. Fran Gabršek podučitelj na Zidanem mostu imenovan je stalnim učiteljem na trirazrednici v Ratečah.

— (Pomiloščenje.) Presvetli cesar odpustil je z odločilom z dne 10. t. m. 151 kaznencem ostalo kazen. Mej temi je pomiloščenih 10 v Ljubljani, 16 v Kopru, 7 v Gradiški, in 6 žensk v Begunjah.

— (Vse ljudske in srednje šole v Ljubljani) končale so danes šolsko leto.

— (Pasji dnevi) marsikoga zapeljejo, da použije kapljico bodi si vina ali piva, in nadomesti tako s potom izgubljeno vodo. Ker je pa zdravstveno stanje vsled vznemirjujočih poročil iz južne Francoske jako dvojbeno, in ker se zdravje spridi najraje po slabi jedi in pijači, usojamo si slavni magistrat oziroma zdravstveni svet opozarjati, da večkrat kemično da preiskati po raznih gostilnah, in to brez izjeme, pijačo, in to uradno preiskanje objavi v slovenskih in nemških časopisih, ter dostavi ime dotičnega krčmarja. Po tem potu se bo občinstvo obvarovalo slabih pijač, kajti krčmarji bodo gotovo skrbeli, da se njih vina ali pivo v javnih listih ne obsodi. Samo ob sebi se razume, da bi to preiskovanje moralo priti nepričakovano. Upamo, da s temi vrsticami ustrezamo slavnemu žejnemu občinstvu, ker dobra kapljica je dan danes bodi si v mestu, bodi si v okolici res „bela vrana“. Ako se bi to povsod zgodilo, zginilo bi umetno narejeno vino židovskih tovarn, in pivo bi ne teknavalo večsij z „Bitterwasser“.

— (Zapomniti treba.) Povodom slavnosti v Vodmatu zabavljal je prav robato tudi neki Buzolini, ki na glavnem trgu salame in sir prodaja, ter mej drugim rabil izraze: „takih neumnostij še nesem videl — rudečesrajčniki... kranjski osli itd.“ Ta možakar je menda tudi že našega kruha pijan, treba tedaj skrbeti, da postane trezen.

— (Javna prošnja.) Gospod, ki vsak dan obišče grob svojih dragih pri sv. Krištofu, se nam pritožuje, da brezozirne roke trgajo in kvarijo cvetlice na ondodnih grobeh. Obžalovati je, da se sploh čujejo take pritožbe in želeli bi bilo, da bi se v bodoče pri miru pustile cvetlice, katere je zasadila pije-teta na grob svojih dragih pokojnikov, še bolj želeli bi pa bilo, da bi se takim osobam, ki skrunijo grobove, prišlo na sled in da bi se izročili v zaslužen kazen.

— (Načelnik postaje) južne železnice v Ljubljani gospod Gustav Habit odide 16. t. m. na daljši odpust, nadomestoval ga bode g. ekspeditor Ivan Liseč.

— (Domačega pešpolka) št. 17. drugi batalijon, ki je nastanjen v Kopru, pride jutri k vojaškim vajam v Ljubljano.

— (Išče se solo-tenor). Kolikorkrat javno nastopi moški zbor filharmoničnega društva, vselej je v zadregi za solo-tenorja. Tako je moral pred kratkim pri neke sereniadi pomagati iz zadrege nek tukajšnji učiteljski kandidat in za „Lidertafel“, pri kateri so se večinoma že znani zbori peli, izposodili so si tenora iz Trbiža, moški zbor sam pa se

— Pregrešila sem se pred teboj, rekla je. — Pa slava Bogu in prečistej njegovej Materi, motila sem sem se zdaj. Slava Kristu, svetelj trojici in vsem svetnikom, da nesi opričnik! Prestrašila me je vratarica, in jaz sem že samo mislila, kako bi pridobila časa, in skrila sestro Evdokijo! Hudi časi so nas zadeli, gospod! Še v božjih stanovanjskih se ne morejo skriti, kateri so v carjeve nemilosti. Slava Bogu, da sem se motila! Če si ti prijatelj ali so-rodnik Morozova, popeljem te k Evdokiji. Pojdi za menoj, bojar semkaj mimo pokopališča; njena celica je prav na vrtu.

Opatinja odpeljala je kneza čez vrt v samotno celico, gosto obsajeno z divjimi rožami in drugimi grmovi. Tam na klopici pred uhom sedela je Helena v črnej obleki in v samostanskem pokrivalu. Poševni žarki zahajajočega solca padali so na njo skoz goste javorje in zlatili nad njo že vsahujoče veje. Poletje se je že bližalo h koncu; poslednje cvetke divjih rož so že obletele; črna obleka nune bila je posuta z njih rudečimi listki. Žalostno je gledala Helena počasno in jednoobrazno padanje porumenelega javorjevega listja, in le odmev približajočih se korakov izbudil jo je iz zamišljenja. Priuzdignila je glavo, spoznala opatinjo in ustala, da bi jej šla naproti, pa ko je nepričakovano ugledala Srebrjanega,

sedaj popolnjuje ne samo pri koncertih, ampak tudi pri „Lidertafel“ — z dijaki! Kako pa dalje?

— (Letno poročilo državne višje realke v Ljubljani) za šolsko leto 1884 odlikuje se letos po izrednej vsebini. Razen lične podobe slavnega J. A. Scopoli-ja ima namreč obširen sestavek „Versuch einer Geschichte der Botanik in Krain (1754 bis 1883)“, katerega je spisal g. prof. Viljem Voss in ž njim sigurno vsacemu ustregel, kdor se količkaj zanima za botaniko, ali kakor pravi g. pisatelj za „floristiko“ Kranjske. Sestavek začne s Scopolijem, čegar življenje in znanstveno delovanje je na drobno in s posebno gorečnostjo popisano. Mej tekstom utisnena je podoba Idrijskega mesta in hiše, v kateri je Scopoli stanoval. Za njim pridejo na vrsto Wulfen, Baltazar Hacquet, Karl baron Cojz, Fran Hladnik, Josipina pl. Kwiatkovska, And. Fleišmann, Siegmund Graf, Henrik Freyer, Jurij Dolinar, Valentin Plemel, Karol Dežman, potem pa botaniki, ki so na svojem potovanju obiskali tudi Kranjsko: kralj Saksonski, dr. David Henrik Hoppe, Mucij vit. Tomasini, D. Štur, dr. A. Pokoruy in dr. A. vit. Kerner. Na 58 straneh je nabranega veliko in to interesantnega gradiva, žal, da nam je čakati na konec sestavka do konca prihodnjega šolskega leta. Statistiki realke povzamemo, da je bilo začetkom leta upisanih 230 učencev, koncem leta bilo jih je še 211, mej temi 73 Ljubljancanov, 68 izven Ljubljane, 61 iz Cislitavije, po veroizpovedanju 240 katolikov, 5 protestantov, 2 žida, po narodnosti 90 Slovencev, 93 Nemcev, 2 Hrvata, 1 Čeh, 24 Italijanov, 1 Francoz. Višji razredi so jako slabo obiskovani. V 5. razredu je 8, v šestem 9, v sedmem 14 dijakov, številke, ki dadé marsikaj misliti. Gledé starosti bili so trije po 21, trije po 20, 13 po 19 let, najmlajši 11 let (9). Šolnine se je plačalo 3217 gl., vsprejemnine 178 gl. 50 kr., štipendistov je bilo 19, vkupna vsota štipendij 1577 gl. 16 kr. Slo-venščina je obligatna za Slovence v 1. do 4. razreda, relativno obligatna v 5. in 6. razredu, kjer se morajo dijaki učiti slovenski ali italijanski, in v 7. razredu, kjer se je isto tako odločiti za slovenščino ali francoščino. Podporno društvo imelo je 489 gl. 38 kr. dohodkov, iz katerih se je revnim dijakom za knjige pisala in risala izdalo 186 gl. 7 kr., v gotovini 134 gl. 60 kr., za obleko 49 gl. 30 kr.

— (Letno poročilo II. mestne petero-razredne deške ljudske šole v Ljubljani 1883/4) prinaša na prvem mestu slavnostni govor, katerega je govoril ravnatelj gosp. Leopold Belar, potem podrobnosti iz šolske kronike, naposled statistiko te šole in razvrstitev učencev. Vseh učencev bilo je 759, mej njimi 726 Slovencev, 33 Nemcev, od katerih je 450 za bližnji višji razred sposobnih. Šolnine oproščenih bilo je 463, 145 plačevalo je vso, 151 pa samo pol šolnine. V pripravljalnici za obrtniškjo šolo bilo je 140 učencev, po narodnosti vsi Slovenci. Ekskurendno šolo na Mahu obiskovalo je 85 slovenskih učencev, mej katerimi jih je 49 za bližnji razred sposobnih. Jako pičlo je število učencev v III. razredu te šole, namreč 9, jako močno pa so obiskovani deške ljudske šole razredi. Paralelni razredi 1 a, 1 b, 2 a, 2 b, 3 a, 3 b brojili so

zakričala je, roki položila na srce in onemogla pala na klop.

— Ne straši se, dete moje! rekla jej je prijazno opatinja: — to je bojar, ki ti je znan, prijatelj tvojega pokojnega moža, prišel je nalašč posloviti se od tebe.

Helena ni mogla odgovoriti, samo tresla se je, in prestrašena gledala kneza; dolgo sta oba molčala.

— Tako, — spregovoril je na zadnje Srebrjani, — tako tedaj se zopet vidiva.

— Ni se nama bilo mogoče videti drugače! — rekla je Helena, da se je komaj slišalo.

— Zakaj me nesi počakala, Helena Dmitrijevna? — rekel je Srebrjani.

— Ko bi bila počakala, — zašepetala je, — ne bi bila imela dosti sile... ti bi me ne bil pustil... dosti je tako greha, Nikita Romanovič...

Nastalo je zopet molčanje. Srce Srebrjanega je silno bilo.

— Helena Dmitrijevna! — rekel je jecljajoč od razburjenosti: — za vselej se poslovim od tebe, za vselej, Helena Dmitrijevna... Daj mi poslednjikrat pogledati te... odkrij svoje pokrivalo, Helena!

(Dalje prih.)

vsi od 88 do 90 učencev, isto tako 4. razred z dvema oddelkoma 79 in 90 učencev.

— (Program Novomeške gimnazije) obsega v prvem delu spis prof. Brežnik-a: *Erziehung und Unterricht bei den Römern zur Zeit der Könige und des Freistaates*, v drugem delu javi šolske vesti. Iz drugega dela je razvidno, da je imela gimnazija koncem šolskega leta 132 učencev, izmed katerih je dobilo 8 odliko, 58 prvi, 17 drugi, 8 tretji red, 10tim se je dovolilo, da skušnjo po počitnicah ponovijo. V obče je tedaj uspeh jako ugoden. V prvi razred jih je v začetku leta 29 ustopilo, kar je jasen dokaz, da blagostanje na Dolenjskem zelo propada. Še pred šestimi leti je bilo v prvem razredu 54 učencev, a letos že skoraj polovico manj. Toča, slaba letina in letos že tudi trtna uš spravljajo Dolenca na beraško palico. Glavni faktor pa, ki bo na Dolenjskem vse vničil, je slaba komunikacija. Če ne pride kak deus ex machina z železnico, bodo Dolenjci, posebno Podgorci od gladi cepali. Kdor pa misli, da je to pretirano, naj vpraša g. Grazer-ja, davkarskega knjigovodjo v Rudolfovem, ki je pretečeno zimo z nabranimi milodari celo Podgorsko rodbino smrti vsled gladi rešil. Slednjič še omenimo, da je politični okraj Novomeški, kar se narodnih šol tiče, izmed vseh na Kranjskem najbolj zanemarjen. V tem okraju je namreč 16% ljudij, ki ne znajo pisati ne brati. Če bo to še pet let tako trajalo, se bo morala Novomeška gimnazija zapreti. Pa politični kričarji v tem oziru ne morejo nič pomagati, ampak le pošteni in neutrudljivi pedagogi, ki imajo dosti vede in pa z dobrim izgledom pravi pot kažejo. Verba movent, exempla trahunt.

— (Slovensko-nemški abecednik.) *Slovenisch-deutsche Fibel*. Bearbeitet von Karl Preschern Wien 1884. K. k. Schulbücher-Verlag. Diese Fibel wird zum Lehrgebrauche an der slovenisch-deutschen Volksschulen Kärntens als zulässig erklärt. (Min. Erlass von 24. Mai 1884. Z. 9627.)

— (Za stariše.) Na c. kr. pijonirske kadetne šoli v Hainburgu pri Dunaji je še nekaj prostora praznih za dijake od 4. do 8. gimnazijalnega ali realnega razreda. Prošnje s spričevali naj se v kratkem pošljejo na šolsko poveljništvo.

— (Nag je letal) danes po Bregu okoli 10 uri zblazneli kovač s Potisk Štajerskega. Slek se je pod sv. Jakoba mostom, obleko vrgel v vežo (Šantelnove hiše), potem pa čez Breg zavl v Salendrove ulice, kjer ga je mestni služnik prijel in odvel v stražnico v deželni hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 15. julija. „Wiener Zeitung“: Cesar podelil je predsedniku državno-železnice cestnega obrata v priznanje izvrstnega službovanja komanderski križ Leopoldovega reda.

Bukurešt 15. julija. Shod združene opozicije delil je proklamacije, v katerih se pozivlje ljudstvo k ustanku. Vernesko izrekel je več psovok proti kralju. Vsled večstranskega protesta pretep, pri katerem je množica pristasa opozicije, ker so rabili revolverje, hudo zdelala. Redarstvo napravilo je v kratkem red.

London 15. julija. V spodnji zbornici izjavil je Dilke, da niti v Londonu niti po vsej Angliji do sedaj ni niti jednega slučaja azijske kolere.

Pariz 14. julija. Narodni praznik obhajal se je, kakor prejšnja leta. Popoldne pripetil se je neljub dogodek pred „Hôtel Continental“: Dijaki ugledali so nemško zastavo in kričaje zahtevali, da se odstrani; poulični dečki prileteli so, raztrgali zastavo, razbili okna in vrata hotela; redarstvo razgnalo je mladostne izgrednike.

Razne vesti.

* (Letina v Srbiji.) Iz Belega grada se poroča: Akoravno smo imeli meseca junija t. l. kakor tudi povsod po suhi zemlji v Evropi, slabo in izredno hladno vreme, se bo pri nas letos žetev vendar srednje obnesla. Posebno lepo kažejo in dobro letino obetajo naši vinogradi.

* (Umor ruskega kneza po policijskem predstojniku.) 23. junija t. l. vršil se je na kolodvoru Samtredi v Transkavkaziji krvav boj. Policijski pristav Šgenti je ustrelil po hudem kregu in strašnem prepiru 3krat z revolverjem v kneza Mikeladse, ruskega častnika, moža plemenite mingreške rodbine, kateri se je v zadnji ruski vojni zoper Turke posebno odlikoval in bil tudi težko ra-

njen. Uzrok prepiru še ni znan. Tako piše v Tiflisu izhajajoči časopis „Kavkaz“.

* (Postavo o tabačnem monopolu v Srbiji), katero je skupščina sklenila, so v nedeljo 13. t. m. v Belemgradu razglasili. Nova postava pride v veljavo 1./13. septembra t. l.

* (540 učiteljev) pripelje se v kratkem iz Amerike v Hamburg, da si mej počitnicami ogledajo Nemčijo.

* (Panama-kanal.) Prav žalostne reči je poročal častnik Brown pomorskemu tajniku Zedinjenih držav o Panama-kanalu. Polovico za vse delo dovoljenega denarja so že potrošili, skoro pol za delo določenega časa je že prošlo, a dovršili so še le (0.3) tri desetinke vsega dela. Material v vrednosti 15 milijonov dolarjev so zapravili. Naloga, pri reki Chagres, ki za časa deževja narašča in veliko škode prouzročuje, napraviti jezove, neso izvršili. Da bi se kdaj Panama-kanal dozdil, je torej še vprašanje.

* („Armeria“), to je orožnica v Madridu je pogorela. Velik del dragocenih zbirk je pod razalinami pokopan. V tej narodni orožnici bilo je mej drugim orožje in okl pi cesarja Karola V., oklep turškega v bitki pri Lepantu ubitega admirala Ali-paše, meč zadnjega mavriškega kralja Boabdila, meč narodnega junaka Cida-Compeadora, meč Ferdinanda Cortes-a in vojna oprava Kristofa Kolomba.

* (Klasično.) Nemci so res učeni in modri možje. Ali ni to ironija, da so v Stuttgartu nad vrata tamošnje realke (kjer se uči francosko, nemško in realije, latinsko pa ne) napisali zlate črke: S. P. Q. S. (t. j. Senatus populus que Stuttgartiensis) in hoteli s tem posnemati Rimljane, kateri so na državna poslopja pisali: Senatus populus que romanus. Zdaj morajo pa gimnazijalci realcem razlagati pomen onih zlatih črk. Pa to še ni vse. Pred nekoliko dnevi se tudi nad vodnjak napisali: S. P. Q. S. Stavimo, da tretjina nemških mestnih odbornikov ne ve, da pomenjajo črke S. P. Q. S. senat in ljudstvo v Stuttgartu. Nemški listi sami se spottikajo nad klasično smešnostjo Stuttgartskega mestnega starejšinstva.

* (Čudno usmiljenje do živalij.) Imenitna gospa, katera je k društvu zoper mučenje živalij pristopila, reče kmalu potem slugi: „Janez! vjemi, vjemi tistega sitnega brenceljna, toda pazi, da mu kaj zalega ne storiš, in ga spusti skozi okno ven.“ Sluga vjame brenceljna, odpre okno in pre-mišlja, bi ga li spustil ven ali ne. Zato ga vpraša gospa: „No, kaj čakaš in ga ne izpustiš?“ „Dežuje, milostljiva,“ odgovori Janez. „Tako ga pa nesi v stransko sobo, da ondi počaka lepega vremena“, ukaže preusmiljena gospodinja.

* (Kratko, a dobro.) Lekarnar v nekem mestu na Nemškem je ponudil mladeniču službo v svoji lekarni in mu toraj pisal: „Plača 150 dolarjev na leto, prosta hrana in stanovanje v petem nadstropji.“ Ta mu pa brzopjavi: „Berlin 10. julija. Hvala! Stanovanje previsoko, plačilo prenizko.“

Razglas.

Dne 10. julija t. l. so se hmeljišča gospodov Koljšek in Zanier v Št. Pavlu pri Priboldu od neznanih zločincev zelo pokvarila; nad 1200 najlepših hmeljskih rastlin se je podrezalo. Poškodovana gospoda imata torej vsled tega jako veliko zgubo.

Da se zločinci zamorejo izročiti sodnji, sklenil je podpisani odbor, da tistemu, koji zamore o njih kaj gotovega in natančnega povedati, 50 goldinarjev v gotovem denarju izplača, kar se po tem potu obče razglasi.

V Žavci, v 14. dan julija 1884.

Odbor južno-štajerskega hmeljarskega društva v Žavci.

Tujci:

dne 14. julija.

Evropa: Grignaschi iz Trsta. — Floto iz Severne Amerike. — Potonia iz Trsta.

Pri Slonu: Wagner z Dunaja. — pl. Roszkovsky iz Gradca. — Herstein z Dunaja. — Radler iz Gradca. — Casati iz Trsta.

Pri Maltai: Schmidl z Dunaja. — Ceroven iz Trsta. — Popper z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nobo	Mo-krina v mm.
14. julija	7. zjutraj	738.69 mm.	+20.6 °C	z. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	736.43 mm.	+30.2 °C	z. zah.	jas.	
	9. zvečer	737.81 mm.	+24.0 °C	z. zah.	obl.	

Srednja temperatura +24.9°, za 5.9° nad normalom.

Dunajska borza

dne 15. julija t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna ren a	80 gld.	55 kr.
Srebrna renta	81	55
Zlata ren	103	10
5% marcna renta	95	75
Akcije narodne banke	854	75
Kreditne akcije	301	30
London	121	75
Srebro	—	—
Napol.	9	67

C. kr. cekini.	5 gld.	76 kr.
Nemške marke	59	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	125
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103	10
Ogrska zlata renta 6%	121	90
„ „ „	91	05
„ „ papirna renta 5%	88	15
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	20
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	70
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	75
Kreditne srečke	100 gld.	176
Budolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	215

Poslano.

(15—20)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče pice,
I kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Polkrita nova kočija

proda se

(445—2)

v Kolodvorskih ulicah št. 22.

Velika partija 1 (788—50)
ostankov sukna
(po 3—4 metre), v vseh barvah, za poino možko
obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.
L. Storch v Brnu.
Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.
Uzorci proti pošiljati marke za 10 kr.

Mejnarodna linija.

Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvovredni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „East Anglia“, 3400 ton, v 15. dan julija.
„Germania“, 4200 „ v 30. „

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na **Emiliano d'Ant. Poglayen**, generalni agent. (444—3)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

NOV.

Roman. Spisal *Turgenjev*, poslovenil *M. Mdlorh*. — Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal *M. Lermontov*, poslovenil *J. P.* — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubroviski.

Povest. Spisal *A. S. Puškin*, poslovenil *J. P.* — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznsanske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal *dr. Ribič*. — Životopisje, spisal *Rajč Bož*. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal *Fr. Levstik*. — Telečja pečenka, novela, spisal *J. Jurčič*. — N. Machiavelli, spisal *dr. Ribič*. — Pisma iz Rusije, spisal *dr. Celestin*. — Trstovo z grozdom na Ruskem, spisal *dr. J. Vošnjak*. — Čegava bode, novelica, spisal *J. Ogrinec*. Velja 15 kr.
II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal *J. Jurčič*. Velja 25 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal *Viktor Cherbuliez*, poslovenil *Davorin Hostnik*. Velja 25 kr.
VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal *H. Revière*, poslovenil *Davorin Hostnik*. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal *E. Laboulaye*, poslovenil *Davorin Hostnik*. Velja 15 kr.
Za vse 4 zvezke naj se priloži še 15 kr. poštne, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.